

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **L. S.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, pobytem v ČR: Ch.
zastoupená: Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
se sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2021, č. j. MV-46834-4/SO-2021,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 4. 2021, č. j. MV-46834-4/SO-2021, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14. 4. 2021, č. j. MV-46834-4/SO-2021, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též: „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 2. 2021, č. j. OAM-13256-25/TP-2020, kterým byla dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů (dále též: „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podaná podle § 68 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně k žádosti o povolení k trvalému pobytu nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.

Žaloba

2. Žalobkyně nejprve v obecné rovině namítala, že žalovaná nejednala v souladu se zásadou zákonnosti dle § 2 odst. 1 správního řádu, neboť zamítla její žádost, ačkoliv důvod pro její zamítnutí nebyl naplněn, jelikož žalobkyně požadované podklady předložila. Žalovaná rovněž dle žalobkyně nesprávně vyložila § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nesprávně kvalifikovala smlouvu o důchodu. Dále žalobkyně namítala, že žalovaná nedostatečně zdůvodnila své rozhodnutí a nedostála požadavku v § 68 odst. 3 správního řádu, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
3. K porušení zásady zákonnosti žalobkyně uvedla, že podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců se žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Žalobkyně však doklad způsobilý k prokázání jejích prostředků doložila, správní orgán jej nepřijal, což nelze hodnotit jinak než jako nezákonný postup.
4. Dále žalobkyně namítala, že správní orgány nesprávně vyložily § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který obsahuje pouze demonstrativní výčet podkladů, kterými lze prokázat pravidelný měsíční příjem. Dle žalobkyně bylo možné prokázat zajištění prostředků rovněž smlouvou o důchodu, kterou správnímu orgánu předložila. Správní orgány však nesprávně posoudily povahu smlouvy o důchodu, když tuto podřadily pod vyživovací povinnost ve smyslu § 910 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též „občanský zákoník“), a dospěly tak k závěru, že není podkladem způsobilým prokázat zajištěný příjem.
5. Ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je pravidelným úhrnným měsíčním příjmem příjem započitatelný podle zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o existenčním minimu se za započitatelné příjmy považují ostatní příjmy uvedené v zákoně o daních z příjmů, při kterých dochází ke zvýšení majetku. V návaznosti na uvedené pak § 10 odst. 1 písm. e) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, stanoví, že ostatními příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, jsou zejména důchody a obdobné opakující se požitky. Doložené prostředky jsou dle žalobkyně příjmem započitatelným dle zákona o životním a existenčním minimu. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyní doložené podklady jsou způsobilé k prokázání zajištění prostředků, resp. nejsou nezpůsobilé z důvodů, jež uváděly správní orgány.
6. V další žalobní námitce žalobkyně uvedla, že se žalovaná nedostatečným způsobem vypořádala s odvolacími důvody, čímž došlo k porušení § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná se nedostatečně vyjádřila k odvolacímu důvodu ohledně nesprávného výkladu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná mimo jiné uvedla, že: „Pokud by odvolatelka byla přesvědčena, že doložila doklady prokazující zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, nemusela poté dvakrát žádat o lhůtu k jejich doložení.“ Tato argumentace však nereaguje na uplatněné odvolací důvody. Odůvodnění žalované je nepřesvědčivé. I pokud by žalobkyně žádala o prodloužení lhůty vícekrát, nemůže to žádným způsobem relativizovat skutečnost, že žalovaná i správní orgán I. stupně postupovaly nezákonně,

pokud jí doložené doklady neakceptovaly.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Dále uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a uplatněné námitky odmítá jako nedůvodné.

Posouzení věci krajským soudem

8. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
9. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
10. Žaloba je důvodná.
11. Ze správního spisu vyplývají následující pro posouzení věci rozhodující skutečnosti. Žalobkyně dne 30. 9. 2020 požádala o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let. Za účelem prokázání zajištění dostatečných finančních prostředků k trvalému pobytu se žádostí žalobkyně a její bývalý manžel, jakožto spoluposuzovaná osoba, předložili správnímu orgánu dvě smlouvy o důchodu. Z jedné ze smluv vyplývá závazek syna žalobkyně jakožto plátce poskytovat žalobkyni měsíčně částku 8 000 Kč, zatímco z druhé vyplývá závazek dcery bývalého manžela žalobkyně, jakožto plátkyně, poskytovat svému otci měsíčně částku 6 000 Kč. Dále žalobkyně předložila předávací protokoly ke smlouvám o důchodu (celkem 14 kusů), ze kterých vyplývá, že žalobkyni a jejímu bývalému manželovi byly v měsících březen až září 2020 vypláceny od plátců finanční prostředky důchodu. K žádosti žalobkyně dále předložila potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti svého syna a potvrzení o zaměstnání dcery bývalého manžela. Dále je ve správním spisu mimo jiné založena smlouva o bezplatné užívání nemovitosti uzavřená mezi žalobkyní, jejím bývalým manželem a synem.
12. Dne 10. 2. 2021 vydal správní orgán I. stupně pod č. j. OAM-13256-25/TP-2020 rozhodnutí, kterým žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítl, jelikož dospěl k závěru, že žalobkyně nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, jak je vymezen v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně posoudil předložené smlouvy o důchodu a závazky z nich vyplývající ve smyslu vyživovací povinnosti dle § 855 a násl. občanského zákoníku s tím, že dle § 911 občanského zákoníku lze výživné přiznat, jen jestliže oprávněný není schopen se sám živit. Dle správního orgánu je však žalobkyně schopna žít sama, což dokládá i skutečnost, že požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání a o vydání živnostenského oprávnění. Jelikož je tedy žalobkyně dle názoru správního orgánu I. stupně schopna sama se finančně zabezpečit, nelze akceptovat doloženou smlouvu o důchodu. Ke stejným závěrům dospěl správní orgán i ve vztahu k bývalému manželovi žalobkyně.
13. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo žalobou napadeným rozhodnutím

ze dne 14. 4. 2021, pod č. j. MV-46834-4/SO-2021, zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

14. Krajský soud při posouzení věci vycházel z následujících zákonných ustanovení.
15. Podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.*“
16. Podle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: „*Za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území se považuje doklad prokazující, že příjem cizince je pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území [§ 42c odst. 3 písm. c)] nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jde-li o cizince podle § 66 může být tento doklad nahrazen dokladem o příslibu poskytnutí prostředků k zajištění trvalého pobytu na území z prostředků veřejných rozpočtů. Za příjem podle věty první se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při requalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo rozhodnutím o stanovení daně z příjmů fyzických osob, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti za poslední zdaňovací období.*“ (podtržení provedeno soudem).
17. Dle § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu: „*Za započitatelné příjmy se pro účely tohoto zákona považují ostatní příjmy uvedené v zákoně o daních z příjmů, při kterých dochází ke zvýšení majetku.*“
18. Podle § 10 odst. 1 písm. e) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu: „*Ostatními příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, pokud nejde o příjmy podle § 6 až 9, jsou zejména přijaté výživné, důchody a obdobné opakující se požitky.*“
19. Podle § 911 občanského zákoníku platí: „*Výživné lze přiznat, jestliže oprávněný není schopen sám se živit.*“
20. Dle § 2701 odst. 1 občanského zákoníku platí: „*Smlouvou o důchodu se plátce zavazuje platit příjemci pravidelné peněžní dávky (důchod).*“
21. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem koncipovaným jako námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v něm uvedla, že žalovaná nedostatečně zdůvodnila své rozhodnutí, čímž nedostála své povinnosti plynoucí z § 68 odst. 3 správního řádu. Věcně se tato námitka týká argumentace výkladem § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, již žalobkyně uplatnila ve svém odvolání. V napadeném rozhodnutí však tato argumentace nebyla dle žalobkyně reflektována.
22. Tento žalobní bod soud pojednal jako první, přestože jej žalobkyně uplatnila až jako poslední, neboť to odpovídá logice soudního přezkumu správního rozhodnutí. Lapidárně řečeno, pokud by napadené rozhodnutí bylo shledáno nepřezkoumatelným, nebylo by namíste posuzovat další žalobní body, neboť napadené rozhodnutí by neobstálo. Shledaná vada nepřezkoumatelnosti znamená, že napadené rozhodnutí ani přezkoumat nelze. Tato vada se vyskytuje ve dvou obecných formách, jež vyplývají z § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a

sice nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozpornost (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28), případně zásadní nesrozumitelností odůvodnění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). I přes určité vady, jimiž je rozhodnutí zatíženo, se však o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost jednat nebude tehdy, je-li nedostatky možno odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to v kontextu proběhlého řízení, obsahu správního spisu a podání účastníků (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).

23. Je zřejmé, že žalobkyně v tomto žalobním bodu míří na nepřezkoumatelnost ve formě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Jelikož navíc výslovně míří na otázku aplikace § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je zjevné, že jde skutečně o otázku klíčovou pro projednávanou věc. Zamítly-li totiž správní orgány žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy proto, že nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, přičemž spor mezi správními orgány a žalobkyní tkví v otázce, zda žalobkyně předložené listiny lze považovat za doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území vymezený v § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jde o kardinální otázku celého řízení.
24. Pro přehlednost věci soud jen rekapituluje, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž byla žádost žalobkyně zamítnuta, se po věcné stránce opírá o závěr tohoto správního orgánu, podle něhož smlouvy o důchodu, které žalobkyně předložila, nemohou být akceptovány jako doklad o zajištění prostředků na území ČR. Tento svůj závěr správní orgán I. stupně zdůvodnil tak, že žalobkyně nedoložila žádný doklad o tom, že není schopna sama sebe finančně zabezpečit. Výživné ale lze dle § 911 občanského zákoníku přiznat jen tehdy, pokud oprávněný není schopen se sám o sebe postarat. Na tuto argumentaci žalobkyně reagovala ve svém odvolání, resp. jeho odůvodnění ze dne 1. 3. 2021 tak, že jí není jasné, proč správní orgán I. stupně opakovaně odkazuje právě na ustanovení § 911 občanského zákoníku, neboť předložené smlouvy o důchodu nesouvisejí s plněním vyživovací povinnosti, jedná se totiž jen o závazek k dobrovolnému plnění, jehož některé okolnosti jsou plnění vyživovací povinnosti pouze podobné. Dle žalobkyně tedy správní orgán I. stupně předložené smlouvy o důchodu nesprávně interpretoval a účelově je podřadil pod zcela jiný institut občanského práva. Tuto odvolací argumentaci žalobkyně, kterou žalovaná v napadeném rozhodnutí korektně rekapitulovala, vypořádala na straně 6 napadeného rozhodnutí takto: „*Dle názoru Komise Smlouva o důchodu, tedy o*

poskytování výživy a zabezpečení, nesplňuje požadavky, které na doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území klade výše citované ustanovení § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“ Tím byla argumentace žalované k této otázce vyčerpána.

25. Žalobní bod namítající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je tedy důvodný. Žalovaná totiž vskutku nijak nereflektovala odvolací argumentaci žalobkyně týkající se odlišnosti institutů vyživovací povinnosti mezi rodiči a dětmi a smlouvy o důchodu. Omezila se pouze na konstatování, že dle jejího názoru neodpovídají smlouvy o důchodu požadavkům, které na doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území vyplývají ze zákona. Tento svůj názor ale nijak nezdůvodnila, neuvedla tedy, které konkrétní zákonné požadavky předložené smlouvy o důchodu nesplňují. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zcela jasné, zda se žalovaná zcela ztotožňuje s argumentací správního orgánu I. stupně, případně jen z části, nebo zda má snad na mysli jiné zákonné požadavky. Věc je totiž komplikována ještě i tím, že žalovaná v dalším obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí vytýká žalobkyni, že ani neprokázala, že by jí byl důchod dle předložených smluv skutečně vyplácen; činí tak přesto, že sama dále konstatovala, že žalobkyně předložila předávací protokoly ke smlouvě o důchodu, které ovšem nejsou ničím jiným než právě potvrzením o převzetí těchto částek, v napadeném rozhodnutí tedy schází vyjádření žalované o tom, jaká skutková zjištění z těchto protokolů učinila, tedy např. zda ani jimi nemá za prokázáno, že skutečně k výplatě těchto prostředků došlo, a proč tento závěr zastává. Zejména ovšem zůstává nevyřešeno, zda v případě, že by skutečné vyplácení těchto částek žalobkyně prokázala, vedlo by to k jinému právnímu posouzení věci. Pokud nikoli, není zřejmé, z jakého důvodu tuto argumentaci žalovaná vůbec používá. Podstatné ale je také to, že žalovaná nijak nevzala v potaz obsah odvolání, které žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nevysvětlila, z jakého důvodu má tuto argumentaci za lichou, mylnou nebo vyvrácenou. Tím skutečně porušila své povinnosti vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu, neboť esenciální obsahovou náležitostí každého správního rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o odvolání, je i informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. V tomto směru je napadené rozhodnutí deficitní. Jak už soud vysvětlil výše, jelikož se jedná o otázku zcela klíčovou pro způsob, kterým bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu, je tento nedostatek podstatný natolik, že znemožňuje přezkoumatelnost celého napadeného rozhodnutí.
26. Takto intenzivní nedostatek napadeného rozhodnutí konstituuje důvod pro jeho kasaci ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., učiněnou tedy i bez jednání. Další žalobní námitky nemohl soud v této situaci vypořádat.
27. V dalším průběhu řízení bude úkolem žalované procesně řádně, tedy v intencích § 68 odst. 3 správního řádu, vypořádat žalobkyni uplatněnou odvolací námitku týkající se možnosti posoudit smlouvu o důchodu coby doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Setrvá-li pak žalovaná na svém závěru, že smlouvu o důchodu takto posoudit nelze, odůvodní svůj závěr zcela konkrétně a přezkoumatelně, a to i v návaznosti na odvolací argumentaci uplatněnou žalobkyní. Zcela jasně tedy vysloví, jaký konkrétní zákonný předpoklad předložené smlouvy o důchodu nesplňují a proč.
28. Aniž by pak soud měl v úmyslu jakkoli předjímat posouzení, které musí žalovaná provést, považuje s ohledem na dosavadní obsah správního spisu za potřebné na zcela obecné úrovni konstatovat následující. Smlouva o důchodu upravená v § 2701-2706 občanského zákoníku je klasickým soukromoprávním institutem, dvoustranným právním jednáním

(smlouvou), ze které jedné straně-plátci vyplývá povinnost platit straně druhé-příjemci pravidelné peněžní dávky. Tyto peněžní dávky sice mohou v zásadě být i realizací vyživovací povinnosti upravené v § 910 a násl. občanského zákoníku, ale také tomu tak být vůbec nemusí. Smlouvu o důchodu totiž mohou mezi sebou uzavřít i osoby, mezi nimiž žádná zákonem upravená vyživovací povinnost není, hospodářským účelem smlouvy může být i jen prostá snaha plátce „přilepšit“ příjemci apod. Ovšem i v případě, že smlouvu o důchodu mezi sebou uzavřou osoby, které vůči sobě mít vyživovací povinnost za určitých podmínek mohou, například právě rodiče a děti, nelze tyto instituty bez dalšího směřovat. Uzavřená smlouva o důchodu je totiž sama o sobě dostatečným právním titulem k výplatě sjednaného důchodu. V žádném případě nelze automaticky presumovat, že nárok na výplatu dávek důchodu je podmíněn i současným splněním zákonných předpokladů k aktivaci vyživovací povinnosti mezi těmito smluvními stranami, například neschopností příjemce se sám živit. Sama smlouva o důchodu sice může obsahovat určitá omezení, ta ale musí zásadně vyplývat z jejího obsahu. Bude tedy věcí žalované, aby v případě, že dospěje k závěru, že žalobkyní předložené smlouvy o důchodu neposkytují dostatečný předpoklad, že budou plněny, tento svůj závěr rovněž řádně zdůvodnila, a to zejména s přihlédnutím k obsahu těchto smluv a právní úpravě na ně dopadající (nikoli tedy k právní úpravě, která na tyto smlouvy nedopadá, např. právní úpravě vyživovací povinnosti mezi rodiči a dětmi).

Náklady řízení

29. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyni, která v řízení dosáhla procesního úspěchu, soud přiznal náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve výši 11 228 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobkyně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby) a dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 1 428 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 10. listopadu 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu